

ירון לונדמן:

לחטוף אבנים ולא לעשות כלום!

ירון לונדמן כבר אינו מנחה מזמן את עלי כותרת, אך הוא עדיין על תקן של כוכב טלוויזיה, וכל מה שקשור בו מעורר סקרנות.

אמנון דנקנר, כתב הארץ, מירסם לפני שבוע כאילו מנה משה דיין אל ירון לונדמן והציע לו לצאת איתו לסיבוב הופעות - דיין על תקן של מראיין, לונדמן על תקן של מראיין.

השבוע מירסם דנקנר שנית את הסיפור, שהוכחש על-ידי דיין. דנקנר כתב כי לונדמן התקשר אליו ואמר, כי הוא נאלץ להכחיש את הסיפור בנושא סיבוב ההופעות עם דיין.

שאלתי את ירון לונדמן:

הופעה או לא הופעה כך עיסקה עדידי דיין, או בשמו של דיין? לא נעשתה ביני ובין דיין שום עיסקה, ולא נעשה שום ניסיון לעיסקה. בקיצור, לא היו דברים בנושא זה ביני ובין דיין.

השבוע אתה בחדשות לא רק בגלל דיין, כי אם גם בגלל ילד שאתה מואשם בתקיפתו, מה אירע בינך ובין הילד?

זה קרה בזמן שהופעתי בירודים על השבוע. חבורת ילדים התגודדה מאחורי חדר-ההלבשה, הטיחה אבנים ושפך כה מים דרך חלונות, וגם הטרידה את אחת הבנות שלנו. שהיתה בחדר-השרותים. זו לא היתה התנהגות חריגה, זה די מקובל שכנופיות-נוער בערים קטנות שמאחורי חדר-הלבשה שלהן יש מיגרש ריק מתנכלות לאמנים.

אם זה מקובל, מדוע זה חרג הפעם והגיע לירי אדומות?

זה קרה לנו מיספר פעמים, הפעם זה היה מטריד במיוחד. רצינו לטלפן למיטסרה, אבל הטלפון היה בקדמת התיאטרון, אנחנו היינו באמצע ההצגה, ולא היתה לנו גישה לטלפון. החלטנו להסתדר לבד. יצאתי החוצה וניסיתי להבריא את החבורה, כולם ברחו חוץ מטמבל אחד, התכוונית להכניס אותו פנימה למיספר דקות. כדי להרגיע אחרים. היה שם איזה שכן, שראה איש גדול וילד בן 14. השכן לקח את הילד למיטסרה, ושיכנע אותו להגיש תלונה. אני בטוח שאילו היה זה איש אחר, המיטסרה לא היתה עושה מזה עניין.

אתה מצטער על מה שהיה?

ודאי שאני מצטער. המיטסרה הוא בחיפה, וצריך לקחת עורר-דין, זה מסבך את החיים. יותר טוב היה לחטוף אבנים ומים ולא לעשות כלום.

ציפי שביט:

רצייתך שתי דקות!

מאז מיבצע הטלתרום של הטלוויזיה אני מקבלת מיכתבים מקוראים, המבקשים ממני לברר אצל ציפי שביט מדוע לא הופיעה בליחה הגדולה. האמת היא שגם אני שאלתי איך זה נפקד מקומה של "מלכת הילדים" מהערב הזה, שהיה מיועד לאיסוף תרומות לילדים נכים.

את ציפי שביט, הנחשבת להצלחה כלכלית מדהימה, איתרתי בקושי. הגברת, שהיא מטר וחצי של מרץ בלתי-נדלה, אינה מתחשבת בחודש החמישי להריונה, ומרביצה אותה בהופעות נון-סטופ. תמסתי אותה בין הופעה להופעה ושאלתי אותה:

למה לא הופעת במתרום?

אמרו לי שאני לא מתאימה.

מי אמר?

אהרונה דיין, שהפיקה את הערב.

פנית אליה לפני המתרום, ביקשת להופיע?

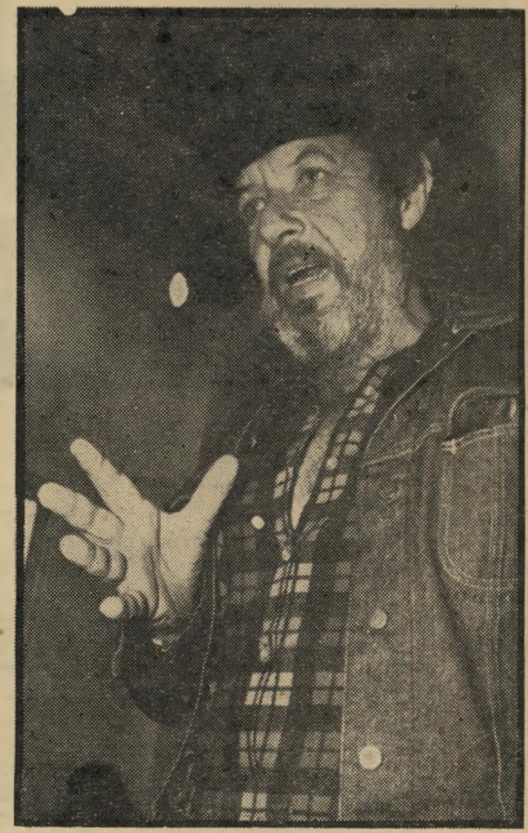
בעלי, אבישי, טילפן אליה שלושה חודשים לפני השידור. זה היה חשוב לי מאוד, וביקשתי ממנו להודיע לך לאהרונה שאני מעוניינת להופיע. לא היה לי שמץ של ספק שאני משתתפת בטלתרום.

למה דווקא את?

אני מופיעה לפני ילדים כבר עשר שנים. אני לא צריכה להגיד לך שאני מאוד אהובה עליהם. פעמיים בחודש אני מופיעה בפני ילדים נכים. עשרים פעם בשנה באופן קבוע ומוחלט אני מופיעה לפני ילדים בהתנדבות, בדרג-כלל אלה ילדים מבית-ספר אבראהמס ביפה, שהם חולי שיתוק-מוחין, ילדים מבית-ספר האון, שהם ילדי סייפי, לפני ילדים חולי סרטן, נפגעי תאונות דרכים - אז אני לא מתאימה? את מכירה מישהו שמתר אים יותר?

איך הגבת כשהודיעו לך שאינך מתאימה?

זה נורא-נורא כאב לי. קשה לי להגיד מה הרגשתי. אני לא מאחלת לאף אמן להרגיש כאב כזה. עד היום אני לא מסוגלת להבין איך זה שאני לא מתאימה.

דו בוראמוץ:

בתיה אפולו ביקשה להוציא קטע!

אם הוא נעלם לאחרונה מכסית ביום שישי אחרי-הצהריים ומאצל שמיל ורוטשילדס' פאב בשעות הלילה המאוחרות - סימן שהוא זומם משהו. דן בן אמוץ עסוק כרגע בהכנת שלוש תערוכות - אחת מיועדת למינכן, אחת לגלריה ארטור בירושלים והשלישית לגלריה שלוש עשרה וחצי ביפו. חוץ מזה, וזה מה שמעניין בעצם, הוא השלים את סיפור השני בנושא זיוניו הפרטיים. שם הספר הוא, כאילו שזה לא מובן מאליו, "זיוניו הדרך". שיהיה בריא דן בן אמוץ, בשמות הוא חזק.

האם "זיוניו הדרך" הוא חלק ב"ת של "זיוניו זה לא הכל"?

זיוניו הדרך הוא המשך של של זיונים זה לא הכל. בסתיו אני מתכוון לכתוב ספר שלישי, שיהיה המשך לראשון ולשני. אני קורא להם טריוויאלוגיה.

כמה עוסק הספר?

הוא ממשיך איפה שזיונים זה לא הכל נגמר, כלומר, בסיפור על בתיה אפולו, ומשלים דברים שזנחתי בספר הראשון. כמו, למשל, סיפור הפרידה שלי מאשתי הלן, שהזכרתי אותו בשניים-שלושה מיטפטים, זוכה כאן לפרק שלם.

אתה מספר בספרך על אנשים קיימים ומגלה פרטים מאוד אינטימיים מחייהם. האם אתה מקבל את ההכמתם לכך?

בעניין הזה אני נוקט בכלל חמור מאוד - כשאני כותב לטובת אנשים, לפי קנה המידה שלהם, אני מזכיר את שמם האמיתי. כשאני כותב לרעתם, לפי קנה המידה שלהם, אני כותב בשמות בדויים. קרה לי, למשל, שכתבתי בספר הקודם על אלכס אנסקי, קראתי לו דודו. במיקרה הוא היה אצלי בבית וקרא את הפרק, היה מבוסס. ביי קשתי ממנו רשות לקרוא לו בשמו והוא הסכים.

האם קיבלת רשות מבתיה אפולו?

כמובן. כשכתבתי את הפרק השני בספר קראתי לה, היא באה עם בתנן, נעמי ועם בעלה החדש, אמנון. הם קראו את הפרק, הסכימו, ואהבו מאוד את מה שכתבתי.

את כל מה שכתבת?

היה שם קטע מסויים עדין מאוד, שבתיה ביקשה ממני להוציא, או הוצאתי.